

Arrest

nr. 157 467 van 30 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, op 1 juli 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché S. GRUZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

In 2008 dienden eerste verzoekster en tweede verzoeker elk een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Op 28 september 2009 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 27 januari 2010 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) deze weigeringsbeslissingen bij arresten nrs. 37 696 en 37 697.

Op 1 april 2010 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 30 juni 2010 nam het CGVS opnieuw weigeringsbeslissingen in hoofde van verzoekers.

Op 18 november 2010 bevestigde de Raad deze weigeringsbeslissingen bij arresten nrs. 51 289 en 51 290.

Op 20 december 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 21 maart 2011 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk.

Op 16 juli 2012 dienden verzoekers een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 8 juli 2013 bracht de ambtenaar-geneesheer in het kader van de aanvraag van 20 december 2010 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een medisch advies uit.

Op 11 juli 2013 nam de gemachtigde een beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad, die bij arrest nr. 115 772 van 16 december 2013 de beslissing vernietigde.

Op 17 maart 2014 bracht de ambtenaar-geneesheer in het kader van de aanvraag van 20 december 2010 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een nieuw medisch advies uit.

Op 17 maart 2014 nam de gemachtigde opnieuw een beslissing waarbij deze aanvraag van 20 december 2010 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Op 28 oktober 2014 nam de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag van 20 december 2010 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Tegen deze beslissing stelden verzoekers beroep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer 164 327.

Op 28 mei 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}) aan eerste verzoekster .

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam : A., S.(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/06/2010 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1) en op 18/11/2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Op 28 mei 2015 nam de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) aan tweede verzoeker.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : K., M. (...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/06/2010 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1) en op 18/11/2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Tegen de beslissing van 17 maart 2014, waarbij de gemachtigde de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaarde, dienden verzoekers beroep in bij de Raad, die op 30 november 2015 bij arrest nr. 157 464 de beslissing van 17 maart 2014 vernietigde.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen de exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang bij de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet meer over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat de minister *c.q.* staatssecretaris of zijn gemachtigde, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissingen, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt vast dat naar luid van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, *cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest vereisen immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (*cf.* RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich dus niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, in het bijzonder elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM zoals onder meer weerspiegeld in de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, evenzeer in rekening worden genomen. De gemachtigde is in deze materie dus niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt immers dat bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet vermeldt elementen inzake non-refoulement waarmee eveneens rekening moet worden gehouden vooraleer over te gaan tot een verwijderingsmaatregel.

Verzoekers voeren in hun enig middel onder meer een schending aan van de artikelen 2, 3 en 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Een onderzoek ten gronde van dit middel dringt zich op. Verweerder kan niet vooruitlopen op dit onderzoek door de Raad.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt derhalve verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 2, §§ 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2, 7, eerste lid, 1°, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Zij lichten dit middel toe als volgt:

"Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in

kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen. De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, en de beslissing verzoekende partijen op te leggen het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen is alvast een uitoefening van de weigeringsbevoegdheid, , zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat de beslissing inzake verzoekende partij is heel klassiek en gestereotypeerd gemotiveerd door naar de afsluiting van de asielprocedure te verwijzen , CGVS en bevestiging van deze beslissing door de RVV;

Deze beslissing houdt echter geen rekening met de steeds voor uw Raad lopende procedure, inzake 9 Bis en 9 Ter, daar waar in de laatste vermelde procedure de aanvraag inderdaad ongegrond verklaard werd, doch ook ontvankelijk was verklaard op 21.03.2011.

Dit houdt derhalve in, dat indien de Raad, quod non, de beslissing ten gronde moest vernietigen, verzoekende partij steeds legaal op het grondgebied zouden verblijven.

Dat de beslissing alleszins niet definitief is geworden.

Dat de thans aangevochten beslissing derhalve overhaastig en onzorgvuldig genomen werd , zonder dat de specifieke en persoonlijke situatie van het gezin in acht genomen werd en zonder het gezin de kans te laten om over een daadwerkelijk beroep te mogen rekenen; indien de huidige beslissingen uitgevoerd worden, zal hun beroep (en) zonder voorwerp worden en indien niet zou zelf in het geval van een vernietiging, hun aanvraag onontvankelijk kunnen worden verklaard, vermits zowel artikel 9 bis als 9 ter de aanwezigheid op het grondgebied als voorwaarde stellen.

Dat de beslissingen derhalve de hoger vermelde bepalingen en beginsels schenden en dienen te worden vernietigd.

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk heeft verklaard dat« de vereisten van artikel 13, net als die van de andere bepalingen van het verdrag, moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag »

(EHRM, 5 februari 2002, Öonka t. België, § 83; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66). Het heeft eveneens gepreciseerd dat« de daadwerkelijkheid [van het beroep] vereisten inhoudt inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de beroepen, zowel in rechte als in de praktijk» (EHRM, 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, § 150; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 90).

Het recht op een daadwerkelijk beroep, gewaarborgd bij artikel 47 van het Handvest en bij artikel 39 van de Procedurerichtlijn, aangehaald in B.4.3 en B.4.4, behoort tot de « basisbeginselen » en de « fundamentele waarborgen » die zijn ingevoerd bij de richtlijn, maar dient ook als een onschendbaar basisbeginsel te worden aanzien in een Staat van Rechte, die niet alleen de individu aantast maar ook betrekking heeft tot de scheiding van de machten die ook een basisbeginsel is van de Belgische Grondwettelijke ordening. .

Dat dient te worden opgemerkt dat de beslissing " 13 quinquies" na het verstrijken van een termijn van 30 dagen, kan worden uitgevoerd.

Dat deze vaststelling volstaat om het beroep nietig te maken;

Dat verder dient te worden vastgesteld :

- Dat het bevel om het land te verlaten dat genomen wordt hetzij alvorens dat inzake de procedure gegrond op artikel 9 bis en voornamelijk 9 ter een beslissing getroffen wordt of alvorens een eventueel beroep kan worden ingeleid voor de RVS , hetzij wanneer dit beroep nog lopende is en nog voor dat dit beroep kan behandeld worden , artikel 2, 3 en juncto 13 van het EVRM schendt, vermits in geval van uitvoering van dit bevel het beroep voor de RVS niet meer effectief kan zijn;
- Verzoekende partij heeft op een verzoekschrift ingeleid voor de RVS dat er toe strekt de beslissing die haar aanvraag 9 ter ongegrond verklaart en haar aanvraag 9 bis onontvankelijk verklaart, te horen **VERNIETIGEN** • Dat derhalve thans niet met zekerheid tot het besluit kan worden gekomen dat

verzoekende partij in geval van teugkeer geen reëel risico zou lopen voor haar leven of fysieke integriteit, al was het maar om medische redenen. Er dient te worden herinnerd dat in casu deze aanvraag eerst ontvankelijk bevonden werd.

• Dat verzoeker verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese staten van de Schengen ruimte;

Dat het opgelegde verbod verzoekende partij werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeeld, vermits zij nergens nog bescherming kan invoeren en bijgevolg blootstaat voor een repatriëring naar *RUSSISCHE FEDERATIE DEELREPUBLIC Tsjetsjenië*, waar zij beweert dat haar leven in gevaar is, terwijl de RvV zich nog niet definitief heeft uitgesproken nopens de hoger vermelde aanvragen

Dat de genomen beslissing deze situatie helemaal niet in overweging neemt;

Dat de verwerende partij in casu niet met de nodige en voldoende zorgvuldigheid handelde en dat de beslissing tevens de motiveringsplicht schendt vermits geen rekening gehouden werd met de specifieke en persoonlijke situatie van verzoekende partij,

Dat het recht beschermd door artikel 3 onaantastbaar, ongedeerd en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt;

Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

« L'Etat ou se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni); »

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden, des te meer dat in casu het gezin reeds langdurig in België verblijft en grotendeels wettelijk heeft verbleven en dat het gezin minderjarige kinderen telt;

Dat de aangegeven reden van de beslissingen bijgevolg de aangehaalde middelen schendt;

Dat de beslissing derhalve niet wettig is gemotiveerd en dient te worden vernietigd;

Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ('houdt de minister of zijn gemachtigde) bij het nemen van een beslissing tot verwijdering (...) rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land'.

verweerster had een afweging moeten maken tussen de verwijderingsmaatregel en het recht op het gezins- en familieleven en gezondheid, hetgeen niet alleen dient te worden getoetst in het kader van het nakomen van het evenredigheidsbeginsel maar tevens voorzien is door een specifiek wetsartikel in de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is duidelijk.

In de bestreden beslissing wordt geen enkele aandacht besteden aan het leven dat verzoeker alhier in België heeft opgebouwd en wordt ook geen rekening gehouden met zijn gezondheidstoestand en meer bepaald met de gezondheidstoestand van de moeder, reden waarom het gezin ook wettig verbleef in België tot haar aanvraag ongegrond verklaard werd op 17.03.2014, datum waarop een einde gesteld werd aan hun tijdelijk legaal verblijf.

Dat artikel 74/13 een persoonlijk onderzoek oplegt, dat losstaat van de medische regularisatieprocedure steunende op artikel 9 ter of van de humanitaire procedure steunende op artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980, onderzoek en afweging dat dient te worden uitgevoerd op grond van alle elementen die te kennis werden gebracht en ter beschikking staan van de verwerende partij.

Dat de DVZ derhalve degelijk op de hoogte is dat verzoekende partij langdurig in België verblijven, dat de 4 kinderen zijn opgetogen in België, dat de moeder sowieso ziek is hetgeen een terugkeer bemoeilijkt, dat hun verblijf voor het allergrootste deel legaal was, hetzij zoveel elementen die moesten worden overwogen alvorens een verwijderingsmaatregel te treffen.

Dat hiermee geen rekening gehouden werd blijkt, formeel- ook uit de beslissingen zelf, vermits de vier kinderen van het gezin hierop niet vermeld staan;

Dat in een soortgelijk geval de Raad reeds het volgen besloten heeft; Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet legt de verwerende partij de verplichting op om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

In casu stellen de verzoekende partijen dat er door de verwerende partij geen enkele aandacht wordt besteed aan het leven dat zij in België hebben opgebouwd en dat er evenmin rekening wordt gehouden met de gezondheidstoestand van hun minderjarig kind dat in België geboren is met een belangrijke congenitale misvorming. Verder stippen zij aan dat zij al langdurig in België verblijven, dat de vijf kinderen zijn opgetogen in België, dat de eerste verzoekende partij twee broers heeft die in België als vluchteling werden erkend.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken te veronderstellen, houdt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet in dat er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd aangaande het gezinsleven, de gezondheidstoestand van de betrokkenen en het hoger belang van het kind. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet stelt wel dat er rekening mee dient te worden gehouden. Het volstaat aldus dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden. Evenwel blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissingen tot verwijdering rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoekende partijen, met het hoger belang van het kind en met de gezondheidstoestand. De opmerking in de nota van de verwerende partij dat de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot verblijf om medische redenen werd afgewezen zodat er wel rekening werd gehouden met de medische toestand van het minderjarig kind, doet vooreerst geen afbreuk aan het gegeven dat er geen rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven en met het hoger belang van het kind. Bovendien is de afweging die gemaakt wordt bij een niet-verlenging van een machtiging tot verblijf om medische redenen niet dezelfde als de afweging die dient gemaakt te worden met het oog op een verwijdering van het grondgebied.

Om deze reden is de Raad van oordeel dat het betoog van de verzoekende partijen afbreuk doet aan de gebonden bevoegdheid van de verwerende partij. De exceptie kan niet worden aangenomen en tevens dient te worden vastgesteld dat gelet op de voorgaande bespreking het middel in de aangegeven mate gegrond is. 3. Korte debatten De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten De kosten worden ten laste gelegd van de verwerende partij. OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN: Artikel 1 De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 27 maart 2014 worden vernietigd. nr. 144 086 van 24 april 2015”

Verzoekers voeren de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zij menen dat dit artikel een persoonlijk onderzoek door de gemachtigde noodzakelijk maakt, los van de regularisatieprocedures op grond van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet, op grond van alle elementen waarover de gemachtigde beschikt. Zij menen dat *in casu* in de bestreden beslissingen geen enkele aandacht wordt besteed aan en geen rekening wordt gehouden met het leven dat verzoekers hier hebben opgebouwd, met het feit dat verzoekers langdurig in België hebben verbleven en dat hun kinderen hier zijn opgegroeid, en in het bijzonder met de gezondheidstoestand van eerste verzoekster, waarvan de gemachtigde nochtans op de hoogte was en die tot de ongegrondheidsverklaring aanleiding heeft gegeven tot wettig verblijf van verzoekers op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekers menen verder ook dat eveneens uit het feit dat de kinderen van verzoekers niet worden vermeld in de bestreden beslissingen, blijkt dat geen rekening werd gehouden met de elementen vermeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De Raad moet vaststellen dat de bestreden beslissingen inderdaad geen enkele overweging bevatten aangaande het belang van het kind, het gezinsleven of de gezondheidstoestand van verzoekers. Nochtans kunnen verzoekers gevolgd worden dat het overduidelijk blijkt uit het administratief dossier dat de gemachtigde op de hoogte is van het feit dat verzoekers in België verblijven met hun vier minderjarige kinderen. Zoals verzoekers terecht aanvoeren, worden deze minderjarige kinderen op geen van de bevelen om het grondgebied te verlaten vermeld. Eveneens blijkt overduidelijk uit het administratief dossier dat de gemachtigde op de hoogte is van de gezondheidstoestand van eerste verzoekster, die immers op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een verblijfsaanvraag indiende die door de gemachtigde eerst ontvankelijk en vervolgens ongegrond werd verklaard. Deze ongegrondheidsbeslissing werd bovendien vernietigd door de Raad op 16 december 2013, voorafgaand aan de thans bestreden bevelen van 28 mei 2015.

In de nota wordt aangestipt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht bevat. De Raad erkent dat dit artikel enkel melding maakt van “rekening houden met”, doch meent evenzeer dat de gemachtigde gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, waarvan verzoekers eveneens de schending aanvoeren. De belangrijkste bestaansredenen van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem

aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583). Een mededeling van de motieven via de neerlegging van het administratief dossier nadat het beroep reeds werd ingediend, volstaat in principe niet. Dit brengt immers de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865, DURIEUX) en ontnemt verzoeker de mogelijkheid om zijn beroepsrecht terzake naar behoren uit te oefenen (zie HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 38-59).

Bovendien bevat het administratief dossier enkel een oude synthesenota van 2 oktober 2014, dus ruim voor het nemen van de thans bestreden bevelen, waarin wordt gesteld met betrekking tot de gezondheidstoestand van eerste verzoekster - element waarmee luidens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk rekening dient te worden gehouden - dat door verzoekers psychische problemen worden ingeroepen zonder dat deze beweringen worden gestaafd door enig medisch attest, en dat zich in het administratief dossier een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bevindt die op 11 juli 2013 ongegrond werd verklaard. De Raad wijst erop dat wanneer deze synthesenota op 2 oktober 2014 werd opgesteld, deze beslissing tot ongegrondheid van 11 juli 2013 waarnaar in de synthesenota wordt verwezen reeds was vernietigd door de Raad bij arrest nr. 115 772 van 16 december 2013, onder meer omdat de Raad oordeelde dat de arts-adviseur in het medisch advies voorafgaand aan deze beslissing van 11 juli 2013 onvoldoende rekening had gehouden met de inhoud van een medisch attest opgesteld door psychiater P.D, waarin eerste verzoeksters psychische problemen uitgebreid gestaafd werden. De Raad stelt vast dat in de synthesenota op flagrante wijze dit arrest van de Raad wordt genegeerd en het gezag van gewijsde wordt geschonden.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad met verzoekers vast dat uit de bestreden beslissingen geenszins blijkt dat op afdoende wijze met het hoger belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van verzoekers, zoals vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd rekening gehouden.

Waar de gemachtigde in zijn nota nog aanhaalt dat de Raad zich niet zou dienen uit te spreken over de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wanneer wordt vastgesteld dat verzoekers geen belang hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat de Raad *in casu* wel degelijk het belang heeft aanvaard.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Het middel is in de besproken mate gegrond. Deze vaststelling leidt reeds tot de vernietiging van de bestreden beslissingen.

Verzoekers wijzen bovendien op hun verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die op 21 maart 2011 ontvankelijk en later ongegrond werd verklaard. Zij wijzen er in hun verzoekschrift op dat zij, indien de Raad deze beslissing tot ongegrondheid van hun verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zou vernietigen, wel degelijk legaal op het grondgebied verblijven.

De Raad stelt vast dat verweerder de kans had in de nota met opmerkingen te antwoorden op dit onderdeel van het middel, dat immers in het verzoekschrift werd uiteengezet, doch dat hij dit heeft nagelaten.

Uit de feiten blijkt inderdaad dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, na vernietigingsarrest van de Raad van 16 december 2013, opnieuw ongegrond werd verklaard op 17 maart 2014. Op het ogenblik van het indienen van het thans onderzocht beroep was inderdaad nog een beroep hangende tegen deze nieuwe ongegrondheidsbeslissing.

Uit de voorgaande beschrijving van de feiten blijkt eveneens dat de Raad bij arrest nr. 157 464 van 30 november 2015 de beslissing van 17 maart 2014, waarbij de aanvraag van verzoekers van 20 december 2010 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, opnieuw heeft vernietigd.

De Raad gaat er derhalve met verzoekers van uit dat zij terugvallen op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekers hebben derhalve opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over hun aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Zij hebben op grond van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met name recht op een attest van immatriculatie en kunnen derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de hoofdvaststelling dat zij zich op illegale wijze in het Rijk bevinden op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2015, nr. 11.182 en RvV AV 23 oktober 2013, nr. 112.609).

Daargelaten de vraag of de afgifte van een attest van immatriculatie al dan niet de impliciete intrekking of de opheffing of het verdwijnen van de bestreden bevelen tot gevolg heeft, is het eveneens aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, de bestreden bevelen uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegronnd middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES